

Rijetko se koji suvremeni slikar u tolikoj mjeri poistovjetio sa svojim dominantnim, životnim motivom kao Vinko Šaina, slikar iz Labina. U jednome trenutku njegova stvaranja, ta asocijacija zamišljenog krajolika, fatalna je i postaje stvaralačka preslika motiva.

Autor koristi poznate motive, a to je uzorje svojega zavičaja. Na tom su se motivu iskazali brojni naraštaji slikara. Šaina već ostvarenu modernu umjetnost ne prihvaća kao zajedničku tradiciju, nego na temelju svega što je uočio stvara vlastitu modernost. U čemu odmah primjećujemo pomak u načinu kadriranja slike? U tome što horizont postaje višestruk ili se gubi, slika prestaje biti u pravom smislu pejzaž koji je samo deskriptivan.

Sve na platnu postaje graničnik koji odjeljuje geomorfne strukture. To je slikarev imaginarni krajolik, zapravo je to njegov slikarski opus. Autor ga kreira svaki put drukčije – prema svojoj imaginaciji. Zadržava pritom u svakom trenutku zamišljenu *mekoću* mora i trave. Tišinom i smirajem ulazi pod gledateljevu epidermu i tako podiže motiv s razine pojedinačnog i slučajnog na razinu općeg. Autor je pročistio svoj stilski postupak od svega sekundarnog. Pa i onda kad *dodaje* motiv (raspeti Krist) njegov morfološki pristup je isti. Kompozicija, boja, harmonija, oblici i tekstura. Jesu li autorovi motivi prepuni tuge, sjete, osamljenosti? Ljepotu prepoznajemo već na prvu, svježinu bistrog jutra također. Ostala je još slojevitost koja je prepuštena istraživanju. Neobično izduženi horizontalni formati, kopno koje ulazi u more osvjetljeno je čudesnim suncem, osvjetljenim tonovima, nijanse boje asocijaju na mir i bezvremenost i beskonačnost. Sve se može doživjeti kao poetičnost prizora. Pitamo se, zalazi li sunce ili se netom budi? Vidimo, ima ovo slikarstvo i literarnih referenca i simboličkog naboja. Možemo reći da minimalistički afiniteti slikaru daju veću težinu no što on možda očekuje. Svaka osnovna boja i ona izvedena, povezana je s nekim pojmovima; toplo – hladno, blizu – daleko, širenje... zaustavljanje... Šaina dobro koristi svojstva boja, jedne mu služe za daljinu, druge za blizinu. Koristi gotovo sve kromatske boje spektra (žutu, zelenu, plavu, indigo plavu), najviše sve tonove plave, jer prikaz je, uglavnom, s puno neba i mora. To plavetnilo se u potpunosti osamostaljuje, postaje vodeći formalni element jasne asocijativne strukture. Sve se čini da se rad ovog autora približava poetici buduće lirske apstrakcije. Šaina koloristički stvara formu, ali ju ne rastvara. Ona je čvrsta na svom rubu figurativnih prikaza. Visok i ozbiljan ritam namaza čiste boje postaje kompozicijska okosnica i suptilno razmišljanje o pejzažu kao autonomnoj stvarnosti umjetničkog djela. Oživljeni intenzivni kolorit i linearni dinamizam glavni je umjetnički pečat slikara Šaine.

Milena Žic

Malinska, srpanj 2015.